

hold, og det kan man vel ikke benægte, selv om man vel heller ikke tør overse den Kendsgerning, at det tidligere i alt Fald har staaet bedre til med det kongelige Teater, end det gør i Øjeblikket. Man kan i alt Fald ikke se bort fra, at man tidligere, hvor man ogsaa kun havde den ene Scene til de tre Kunstarter, kunde naa større Resultater, end den nuværende Direktion er i Stand til. Jeg behøver ikke blot at minde om Fallesens Tid, men ogsaa senere Direktioner har i alt Fald sat et betydeligt mere intensivt Arbejde i Gang end den nuværende, og selv en Mand, der, som jeg gør, staar udenfor, men har været en nøjagtig Iagt-tager af vort kongelige Teaters Virksomhed nu snart i 35 Aar, tør i alt Fald paa-staa, at den nuværende Direktion giver et saa stærkt Indtryk af Forvirring og Hjælpe-løshed med Hensyn til at skaffe gode Resultater frem, som jeg i alt Fald ikke mindes i denne lange Tid at have set Mage til. Den eksperimenterer, den forsøger og henlægger, og aldrig kommer man til noget Resultat, og det kan ikke udelukkende skyldes, som man siger, Mangelen paa Prøvesale og Mangelen paa Ekstrascene, thi tidligere har man, som sagt, med de samme Midler kunnet opnaa mere. Et Spørgsmaal er det jo ogsaa, om disse Ulemper, som vitterlig er til Stede, ikke kunde afhjælpes ved at skaffe flere Prøverum, flere Øvelsessale — det er i alt Fald en Tanke, som ligger umaadelig nær —, bortset naturligvis fra den nødvendige Fornylse af Direktionen, som forekommer mig overhovedet at maatte være det første Krav, der maa stilles, hvis man skal kunne imødesee en gunstig Fremtid for vort Statsteater.

Jeg bemærker i denne Sammenhæng, at man i Lovforslaget ganske mangler Redegørelse for, hvorledes Teatret udnyttes. Det vil naturligvis blive forlangt i Udvalget, og man vil dér faa Oplysninger, men som Forslaget nu er fremlagt, staar man ganske som en blind Mand overfor dette. Vi maa virkelig have at vide, hvorledes de Lokaler, der eksisterer paa Teatret, udnyttes. Det er jo ogsaa blevet offentlig omtalt, hvorledes man i Udlandet paa en ganske anderledes intensiv Maade anvender de Prøvesale og Øvelseslokaler, man har, end man gør herhjemme ved vort nuværende kongelige Teater. Men eet staar i alt Fald fast for mig, og det er, at man bør finde Udvej for det kongelige Teater, uden at de tre Kunstarters Samhøren ophæves, ogsaa af Hensyn til, at

denne Samhøren er den gamle Tradition, som man nødvendig skulde bryde. Det er derfor, jeg mener, at man aldeles ikke kan operere med det Argument, at den ene Kunst- art har mere Ret til det kongelige Teater og til Scenen paa Kongens Nytorv end den anden. Thi det har fra Begyndelsen været saaledes, at alle de tre Kunstarter har været til Huse dér. Og hvis man vil operere med Statuerne foran Teatret, maa jeg sige, at der er jo den Mulighed at flytte dem; at den Omstændighed, at de to Statuer staar udenfor, skulde betyde, at Huset udelukkende var et recitativt Skuespilhus, kan jeg ikke indse. Der er en anden praktisk Ting, der ogsaa gør, at man efter min Mening maa være betænkelig ved en Adskillelse mellem de tre Kunstarter. Det er dette, at Charmerne ved vort kongelige Teater har været just denne Vekseldrift. Rent praktisk set har den den Betydning, at vi har kunnet holde Teatret gaende som et Abonnementsteater. Det er klart for alle, der gaar i Teatret, hvilken Charme det er, at man saaledes kan veksle med Pjecer af den ene og den anden af Kunstarterne, og at man i det hele taget kan holde et saa righoldigt Repertoire gaende. Ogsaa af den Grund mener jeg, at man skal vogte sig for at forringe det kongelige Teater.

Udførelsen af en Mængde Skuespil vilde utvivlsomt blive væsentlig forringet, hvis f. Eks. Balletten kom bort, og hvis vi fik almindelige Statister i disse Baggrundsroller i Stedet for Ballettens Personale. Det vilde i alt Fald betyde en Forringelse i Muligheden for Udførelsen af en stor Del af Skuespillets vigtige Stykker, og jeg vil ogsaa minde om, hvordan denne Forening af Opera og reciterende Skuespil paa vort kongelige Teater har medvirket til Vaudevillens Florering. Der er i alt Fald nogle af disse Vaudeviller, som vanskelig kan opføres, uden at man har Mænd med gode og særlig uddannede Stemmer. Det er min Opfattelse, at Vaudevillen er en Kunstart, som har sin fulde Berettigelse ved det kongelige Teater, hvor meget den end har været angrebet og fra en vis Side ligefrem foragtet. Regeringens højtærede Blad har altid gjort sig til særlig Talsmand for en Forfølgelse af Heiberg. Det har altid fornøjet mig at se, hvor lidt Betydning det ærede Blad altsaa i Virkeligheden har haft paa det kunstneriske Omraade igennem denne Forfølgelse, idet den absolut ikke har haft nogen som helst Virkning med Hensyn til Folks almindelige Dom. Lægger man saa